

A Szlovák Püspökkari Konferencia pásztorlevele
a 2010. június 12-i parlamenti választásokkal kapcsolatban

Szeretett Testvéreink!

A mai vasárnap olvasmányai abban a tudatban erősítenek meg minket, hogy Isten gondoskodik rólunk. Illés próféta feltámasztotta annak az özvegyasszonynak a fiát, aki prófétai útján törődött vele. Az Úr Jézus pedig egy naimi özvegy fiát támasztotta fel. Mindkét esemény Isten jelenlétének a bizonyítéka az emberek között. A naimi ifjú feltámasztása után az emberek így kiáltottak fel: „Nagy próféta támadt közöttünk!” És: „Isten meglátogatta az ő népét!” (Lk 7,16) A mai zsoltárversre mi is hasonló vallomással feleltünk: „Dicsőítelek, Uram, mivel megmentettél engem” (Zsolt 30).

Illés próféta és az Úr Jézus a testi halál fogságából mentették meg a két ifjút. Tegyük fel most a kérdést: „Vajon mitől mentett meg Jézus minket?” Ezen a kérdésen mélyebben el kell gondolkodni.

A II. vatikáni zsinat lelkipásztori konstitúciója, a „Gaudium et spes”, a következő előszóval kezdődik: „Az öröm és remény, a gyász és szorongás, mely a mai emberekben, főként a szegényekben és a szorongást szenvedőkben él, Krisztus tanítványainak is öröme és reménye, gyásza és szorongása, és nincs olyan igazán emberi dolog, amely visszhangra nem találna szívükben. A tanítványok közössége ugyanis emberekből, sőt Krisztusban egységet alkotó emberekből áll, akiket a Szentlélek irányít az Atya országa felé vezető zarándokúton, és megkapták az üdvösség hírért, hogy mindenkinek elmondják” (GS1).

Testvérek, mi vagyunk Krisztus fentebb említett tanítványai, akiknek szívében visszhangra talál a ma emberének öröme és reménye, de gyásza és szorongása is.

A Zsinat konkrétan meg is nevezi, mi az oka a gyásznak és a szorongásnak. Ezt mondja: „Minden, ami az élet ellen irányul: az emberölés bármely formája, a népiirtás, az abortusz, az eutanázia és a szándékos öngyilkosság; minden, ami az emberi személy épségét sérti: a csonkítások, a testi vagy lelki kínzás, a lelki kényszer alkalmazása; minden, ami az emberi méltóságot sérti: az embertelen körülmények, az önkényes bebörtönzések, deportálások, rabszolgaság, prostitúció, leány- és fiúkereskedelem, a lealacsonyító munkakörülmények, melyek a munkásokat a haszonszerzés pusztá eszközévé teszik, s nem szabad és felelős személyeknek tekintik – mindezek és a hozzájuk hasonló kétségtelenül szégyenletes gaztettek, s miközben tönkreteszik az emberi civilizációt... a legnagyobb mértékben ellenkeznek a Teremtő tiszteletével” (GS 27). A Zsinat korában a politikai és gazdasági „gyász és szorongás” okai még nem voltak annyira fejlettek és elterjedtek, mint napjainkban: a klientelizmus, a sikkasztás, a korrupció és a hozzájuk hasonló negatív jelenségek a rossz olyan megnyilvánulásai, amelyek sok ember életét megnehezítik és bizonytalaná teszik. Ezek a modern kor valóságai, amelyeket a múltban nem ismertek.

A rossznak ezek a megnyilvánulásai kihívást jelentenek nekünk, keresztényeknek is. A Zsinat erre is figyelmeztet: „A dolgok gyors és mély átalakulása sürgetően követeli, hogy ne legyen senki, aki nem ügyel a történésekre, vagy fáradt tehetetlenséggel enged a csupán individualista etikának” (GS 30).

Az emberi méltósághoz hozzá tartozik, hogy felelősséget érezzünk annak a társadalomnak a jövőjéért, amelyben élünk. Távol áll a kereszténységtől az olyan hozzáállás, amely nem törődik az emberrel, életkörülményeivel és szociális helyzetével.

Olyan társadalom kiépítésére kell törekedni, amelyben mind az egyének, mind a családok, mind a gazdaság alanyai a lehető legnagyobb mértékű igazságosságban, békében, jólétben és jogbiztonságban részesülnek. Mindnyájan tudatában vagyunk annak, hogy ezek az elvárások mennyire hiányoznak társadalmunkból. Egy kereszténynek az ilyen helyzet nem lehet közömbös. Állampolgárként joga és erkölcsi kötelessége aktívan részt venni a társadalom életében. Egyházunk ebben a kérdésben nagyon világos útmutatást ad: „Nagyon fontos, különösen a pluralista társadalomban, hogy helyesen lássák a politikai közösség és az Egyház viszonyát, s hogy világosan különböztessék meg azt, amit a Krisztus-hívők egyenként vagy közösségben, mint keresztény lelkiismeretű állampolgárok a maguk nevében cselekszenek, attól, amit lelkipásztoraikkal együtt az Egyház nevében cselekszenek” (GS 76).

A legáltalánosabb lehetőség öntudatosan és erkölcsi felelősséggel tenni valamit a közjó érdekében a demokratikus választás. A nép megválasztja azokat a képviselőit, akik a következő választási időszakban irányítani fogják az országot, amelyben élünk, és amelytől elvárjuk a fentebb felsorolt javak biztosítását: az igazságosságot, a békét, a szociális- és jogbiztonságot az egyének, a családok és a gazdaság alanyai számára. Nem szabad kishitűeknek lennünk az eddigi tapasztalataink miatt. Most egy új lehetőség kínálkozik.

A Szentlélektől kapott bölcsesség képessé tesz minket arra, hogy helyesen tudjunk megkülönböztetni és helyesen tudjunk dönteni. Elsősorban azt kell leszögezni, hogy lelkiismereti kötelesség részt venni a választásokon. A vak sorsra bízni a dolgok alakulását nagy erkölcsi felelőtlenség. Amennyiben így tennénk, nem lenne jogunk semmire sem panaszkodni. Választani komoly megfontolás és a Szentlélek segítségül hívása után kell, akit az Úr Jézus e szavakkal ígért meg nekünk: „A Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az Atya küld az én nevemben, megtanít majd benneteket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek” (Jn 14,26). Szeretnénk megjegyezni, hogy a keresztény értékeket nem csupán a vallásgyakorlás jelenti. Ide tartozik az ember egész lényéhez való hozzáállás. A családhoz, mint a társadalom egészséges alapsejtjéhez való hozzáállás; az igazságosság gyakorlása a munkahelyen, a gazdaságban, az egészségügyben, az igazságszolgáltatásban; az emberi kapcsolatok kultúrája; minden ember tisztelete a médiákban; a rendezett társadalom. Ezért a választásokon a pártoknak és az egyes jelölteknek ezeket a tulajdonságait kell mérlegelni.

Végül hallgassuk meg, amit II. János Pál pápa *Centesimus annus* kezdetű enciklikájának befejezésében írt le: »A valóban és tartósan "új dolgok" minden korban Isten hatalmából erednek, aki azt mondta: "Íme, én megújítok mindent"« (Jel 21,5) (CA 62).

Az előttünk álló parlamenti választásokhoz a Szentlélek bölcsességét és a jobb jövő reményét kívánjuk nektek, és áldásunkat adjuk rátok

püspökeitek

A pásztorlevelet kérjük felolvasni 2010. június 6-án minden szentmisében.